

SPOMIENKY NA SALZBURGER HOCHSCHULWOCHE 2015

V dňoch od 27. júla do 2. augusta 2015 sa konalo už tradičné fórum: Salzburger Hochschulwoche. Motto, tematická báza, respektíve téma, v ktorej sa toto intelektuálne fórum nieslo, bola „*Prekäre Humanität*“ (*Prekérna humanita*).

Na tomto podujatí sme sa prostredníctvom ÚSKI a vďaka sponzorstvu priateľenej organizácie CHRISTOPHORUS z Nemecka zúčastnili aj my – štyria študenti z Katolíckej univerzity v Ružomberku. Navštívili sme rôzne zaujímavé prednášky, workshopy a podobne – každý si vybral z bohatého programu to, čo ho oslovilo.

Salzburger Hochschulwoche nebol len možnosťou sa intelektuálne ďalej vzdeláť, načerpať myšlienky a narábať s nimi, ale aj možnosťou spoznať nových ľudí, kolegov, nové kontakty, nových priateľov. Aj kultúrne bolo toto podujatie veľkým obohatením. Mali sme možnosť zúčastniť sa koncertov v rámci Salzburških slávností, prípadne iných kultúrnych podujatí a koncertov, ktoré sa súbežne v Salzburgu konali. Kto mal čas a chuť, mohol spoznať toto nádherné mesto s jeho pamätihodnosťami a okolím. Tu strávený čas bol viacnásobným ziskom a preto môžeme všetkým záujemcom len vrelo odporúčať, aby sa niekedy zúčastnili Salzburger Hochschulwoche.

Veľmi zaujímavé a obohacujúce boli popri iných prednáškach *prof. Dr. Hansa Joachima Höhna* z Kolínskej univerzity. Pri svojich úvahách o prekérnom a o humanite položil sebe (i nám) niekoľko otázok: „*Čo môžem vedieť?*“ „*Čo mám robiť?*“ „*V čo smiem dúfať?*“ V týchto otázkach môžeme zbadať buď zhodu alebo kontrast medzi 1. *poznať* a *môcť* (v zmysle byť schopný niečoho); 2. *robiť* a *mať povinnosť*; 3. *dúfať* a *smieť*. Tieto perspektívy ľudského konania, ľudskej povinnosti a ľudského smenia sú dôležité pre následné humánne alebo humanitárne konanie. Avšak dôležité je položiť si aj otázku: „*Čo je človek?*“ a aj na ňu odpovedať.

Na túto ontologickú otázku nachádzame často odpovede v náboženstvách. Sme tu však svedkami mnohých ambivalencií. Náboženstvo preto možno vnímať ako prameň morálky (prípadne nemo-rálnosti) a humanizmu (prípadne ne-humanizmu). Kvôli rozporom medzi jednotlivými náboženstvami v otázkach človeka, morálky a podobne, by bolo hľadám lepšie pozeráť sa na morálku bez Boha ako absolútnej (nepodmienenej) referenčnej veličiny. Len sa nám tu natíska otázka: „Môže existovať bez-božná morálka?“ Niektorí by povedali, že ak Boha niet, tak je potom všetko dovolené. A na druhej strane sme počas dejín ľudstva boli neraz svedkami nábožensky mo-

tivovaného terorizmu. A tu je to prekérne ohľadom nábožensky motivovanej humanity.

Höhn sa venoval aj otázke, či nemáme brať do úvahy výlučne prostriedky rozumu. Súčasne sme mohli vnímať náboženstvo ako inú rozumovú entitu rozumnosti. Hovoril o autonómnej morálke v kontexte viery. Tak funguje viera ako príčinná súvislosť k objaveniu hodnôt a noriem. Rozum chápe ako objasniteľnú súvislosť hodnôt a noriem. A na modernú etiku nazerá ako na procesuálnu alebo ako etiku pravidiel, ktorá je odkázaná na materiálny „input“. Avšak *„náboženstvom ovplyvnené prostredia vytvárajú taký materiálny étos dobrého života, ktorý nemožno generovať prostriedkami rozumu.“* – napríklad: láska k nepriateľom, milosrdenstvo, odpustenie, zmierenie/uzmierenie – pre tieto skutočnosti sa zdá nemožné nájsť argumenty rozumu.

S týmito a inými aspektmi prekérnej humanity sa prof. Höhn vysporadúval. Veľmi duchaplné a podnetné k téme prekérnej humanity boli aj kázne opáta *Benna Malfèra*.

Pre nás kresťanov by mala byť humanita niečo „prirodzené“. Všetci veríme, že Boh sa stal človekom a toto tajomstvo jeho milosrdenstva by nás nemalo nechať pasívnymi. Veď Kristus transformoval Zlaté pravidlo zo Starého zákona z jeho pasívnej (negatívnej) podoby do aktívnej. Teraz to neznie len: „Čo nechceš, aby druhí robili tebe, nerob ani ty im“, ale aj a práve aj „Čo chceš aby druhí robili tebe, rob ty im“.

Vo svetle tejto skutočnosti, že Ježiš Kristus, večný Syn Boží, je súčasne Bohom i človekom a vďaka viere, že všetkých ľudí spája to isté človečenstvo, musíme uznať, že všetci sme nositeľmi tej istej cti alebo sme minimálne povolani k tej istej cti; preto by sme my kresťania mali všetkým ľuďom bez výnimky želať a vyprosovať modlitbami všetko dobré a večný život, a aj pre to niečo spraviť. My, ktorých život má byť svedectvom o Ježišovi Kristovi, si nemôžeme dovoliť ostať pasívnymi, pretože Jeho život a pôsobenie boli aktom lásky (k blížnym) a nie len nehybným obrazom tejto lásky.

*Bc. et Bc. Branislav Oreška, Mgr. Jozef Kollár,
Mgr. Michal Čakloš, Ján Kamodí
Katolícka univerzita v Ružomberku*